

Než se Míša vzpamatovala, nová holka seděla vedle ní. Rozverní kluci, kteří musejí dělat hlouposti za každou cenu, na ni začali tiše pokřikovat. Pihovatý Petr Hájek s rezatými vlasy na ježka si ji dobíral: "Skáčeš babičce přes plot pro peříčka, Barunko?" ve zjevné narážce na postavu z Babičky od Boženy Němcové.

„Pst, no tak, že se nestydíte,“ okřikla je třídní. „Místo abyste jí podali pomocnou ruku, ještě jí to ztěžujete!“

Nová dívka však nevypadala, že by jí někdo něco ztěžoval. Usmívala se stejně poťouchle jako pošklebující se kluci a zdálo se, že by k tomu měla co říct. Přece jen se ale první den neodhodlala.

Po chvíli jí někdo poklepal na rameno a zezadu jí přišel papír s obkreslenou rukou, na níž stálo velkými křivými písmeny: POMOCNÁ RUKA.

Dívka vyprskla. Učitelka, která právě něco zapisovala do třídní knihy, zvedla zrak a zahleděla se jejím směrem. Bára papírový výtvar hbitě schovala do lavice, ale Kodetové to neušlo.

„Copak to tam máš?“ chtěla vědět.

Děvče bylo nucené papír vytáhnout. Učitelka si improvizovaný výkres prohlédla. Zdálo se, že váhá, zda má jeho tvůrce pokárat, nebo se rozesmát. Nakonec v ní převládla člověk nad pedagogem a zacukaly jí koutky. Položila jej zpět Báře na lavici, poznamenala s úsměvem: „Vám tak něco poradit!“ a vrátila se k učitelskému stolu.

Na rozdíl od zbytku třídy byla Míše její nová spolužačka lhostejná. Uvědomovala si, že dívka stojí o kontakt, ale nijak jí s tím nepomohla. Po chvíli to její sousedka vzdala, a zatímco Kodetová zapisovala docházku, vytáhla blok a něco do něj kreslila.

Ve třídě si leckdo šeptal a panoval tam lehký šum. Třídní učitelka věděla, že se děti musejí po prázdninách vypovídat, a tak je zatím nenapomínala.

Po chvíli Bára obrázek dokončila, odsunula tužku a přistrčila Míše svůj výtvar. Ta se na něj překvapeně zadívala. Z papíru na ni hleděla dívčí tvář, která se nápadně podobala její. Bára nakreslila její portrét. Proti své vůli si prohlédla novou spolužačku o něco zaujatěji.

Ta se jen ušklíbala. „Můžeš si to nechat,“ pošeptala jí potom.

Míša zaváhala, ale pak si obrázek mlčky přitáhla k sobě.

Potom už si jejich pozornost znovu vyžádala Kodetová. Míšu ale dnes její výklad nezajímal. Myšlenkami byla na míle daleko. Přemýšlela, jak vydrží ještě dva týdny, než se vrátí táta ze služební cesty. Dva týdny! Chtěl přijet na její první školní den, ale nakonec mu to nevyšlo. Jako obvykle.

Míša si nahlas povzdechla, až se na ni pár spolužáků tázavě zadívalo. Zamračila se a dala najevo, že o dotěrné otázky nestojí.

Jakmile zazvonilo na přestávku, nahrnuly se k jejich lavici děti, dychtivé oťukat si novou spolužačku. Nebylo to právě obvyklé, běžně si nováčků nevšímalý; čekaly, až se nějak projeví. Bára se ale stihla předvést už v prvních minutách a upoutala jejich pozornost.

„Takže ty jsi z Letný, jo?“ prohodil zrzavý Hájek.

Bára přikývla.

„A není to divný, že se někdo přistěhuje z velkých bytů na Letný do krcálků na sídlišti?“ zopakoval, co slýchal u rodičů, toužících bydlet ve staré zástavbě blízko centra Prahy.

„A kdo ti řekl, že jsme měli velký byt? Právě proto jsme se přistěhovali sem, protože dva plus jedna už pro nás bylo moc malý.“

„Kolik vás je?“ ptal se dál Hájek, který se zjevně stal mluvčím ostatních.

„Pět – máma, táta, brácha, já... a sestra.“ Při slově sestra trochu zaváhala, jako by si nebyla jistá, zda k nim vlastně patří. Nikdo z dětí si toho ale nevšiml.

„Dobrý,“ pokýval uznale hlavou.

„Tak to se nedivím, že vám to nestačilo,“ dodala pisklavým hlasem třídní šprtka Alena Sýkorová a pohodila blondátou hlavou s přerostlou ofinou, která jí padala do očí. Pár dětí jí věnovalo pohrdavý pohled. Přestože byla Alena docela hezká i s těmi rovnátky, které už pár let musela nosit, nikomu nebyla sympatická. Ve třídě jí opovrhovali pro její žalování a odmítání radit při písemkách a zkoušeních.

Má bráchu a ségru, pomyslela si Míša, která se sice tvářila, že neposlouchá, ale z rozhovoru jí neuniklo ani slovo. Přistihla se, jak nové spolužačce závidí. O to víc se vůči ní zatvrdila. Sama měla jen tátu – a ten věčně nebyl doma...